

சுபீர் முகம்மது தொகுத்துள்ள மலேசிய சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் இவர் பெயர் இல்லலை. ஒரு வளை மலேசியா என்றால் பக்கோள சித்திரத்தில், அது சிங்கப்பிரை உள்ளடக்கியதாக இருந்தாலும், சிங்கப்பிரை எழுத்து மாதிரி தனித்து சிறகடித்துப் பறக்கிறதோ என்னமோ. என்னவாக இருந்தாலும் தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் எனக்கும் மற்றவர்களில் பெரும்பாலானோருக்கும் கமலா அரவிந்தன் பெயரைத் தெரிந்திராதது நமக்குறத்தான். ஒரு காலத்தில் நா. பார்த்த சாரதியும் பகீரதனும் இலங்கைப் பயணம் சென்று இலங்கைத் தமிழ் எழுத்து தமிழகத்திற்கு இருபது வருடங்கள் பின்தங்கியுள்ளது என்று சொல்லி, பெரும் பிச்சலைக் கிளப்பி, வாங்கியும் கட்பிக்கொண்டது நினையில் இருக்கிறது. கமலா தேவி அரவிந்தனின் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றும் போன வருடமே என்னவோ சன்னையில் வெளியிடப்பட்டது. ஆனால் இவ்வளவு எழுதிக் குவித்திருப்பவரின் எழுத்துக்களை ஒரு சரே குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் படிக் குவாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்துள்ளது இப்போது தான். இப்படிச் சரேத்துப் பார்க்கும் போது தான் ஒரு எழுத்தாளரின் ஆளுமைப் பற்றியும் அவர் எழுத்தின் குணம் பற்றியும் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ள முடியும். அது அவரது வாழ்க்கைப் பற்றியும் அது தந்த அனுபவங்கள் பற்றியும் அவ்வனுபவங்களைச் சொல்ல அவர் எழுத்தாளரும் மொழிப் பற்றியும் நமக்குச் சொல்லும். கமலா தேவி அரவிந்தனின் தாய் மொழி மலையாளம். கற்றும், பழகியும் வரும் மொழி தமிழ். வாழ்வது சீன மொழி பெரும்பான்மையாக வழங்கும் சிங்கப்பிரை. மலாய் மொழி பசுவோரும் இருப்பார்கள். விந்தையான கலவையானது. கற்ற மொழி இயல்பான படையு இலக்கிய வெளிப்பாட்டுக்கு கருவியாக முடியுமா? ஆகியிருக்கிறது கமலா தேவியின் எழுத்தில். மலையாளமும் ஆங்காங்கே தெளித்து விடப்பட்டிருப்பதும், சிங்கப்பிரையில் பழகும் மலாயும், மலாய் சீனமும் இயல்பாக வந்து சரேந்து கொள்ளும் என்று யூகிக்கலாம்..

இடையிடையே கொஞ்சம் வகை தீ விர சந்தமிழும் சரேந்து கொள்கிறது. (அலமாரியின் இழுப்பான் என்கிறார் ஒரு இடத்தில். நாம் அலமாரியின் மலே அறவை, கீழ் அறவை என்று தானே சொல்வோம். சிங்கப்பிரைக்கு இழுப்பான் என்ற சொல் எங்கிருந்து கிடைத்திருக்கும் என்று யோசித்தனே. தெரியவில்லை.

மொழி எப்படியோ அப்படித்தானே சிங்கப்பிரை தரும் கதைகளும் இருக்கும்! கமலா தேவி எழுத்துவது பெரும்பாலும் தமிழர்களையே பற்றித் தான்.

ஒரு நாள் பொழுது கதை சிங்கப்பிரையில் வாழ்ந்து வரும் ஒரு சிறு குடும்பம், சிறுவன் சங்கோடன்கு சிங்கப்பிரை பிடித்துப் போகிறது. ஆனால் அப்பா ராமநாதன்கு (பெயர்களில் ஒரு நிரடல் இருக்கிறதல்லவா?) தன் மகன் சங்கோடனைக் கட்டாய தசே சவேயிலிருந்து தப்புவிக் குடும்பத்தோடு சொந்த ஊர் தனிக் குப்போகிறார். அங்கு தம்பியின் கதன்கு பத்திரத்தில் சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டு

தம்பியோடும் அண்ணனின் குடும்பமும் நொடித்துப் போகிறது. ஒரு நல்ல மனுஷன் மறுபடியும் சங்கோடனை சிங்கப்பிரகாசுக்கு அழைத்துக்கொள்கிறது. விமானநிலையத்தில் சிக்கல். அவன் தசே சவேயிலிருந்து தப்பினவனாக கதை செய்யப் படுகிறான். தசே சவேயைச் செய்த யார் என்று சொன்ன போதும் தகுந்த ஆவணம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் சிறையிலடக்கப் படுகிறான். தவறு அவனது அறியாத தனம். இரண்டு தாலும் அவனுக்கு சிங்கப்பிரகாசு மண்ணுக்குத் திரும்பியதில் சந்தோஷம் தான். பிறந்த மண் தான் தாய் மண். மதுல நாள் சிறப்பெட்டாலும் சரி.

சிங்கப்பிரகாசின் ஒழுங்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் பார்த்து வியப்பார். உண்டு. அது சிங்கப்பிரகாசின் அறிந்ததாகக் கூறுகிறது. ஜெயந்தி சங்கரின் ஒரு கதையில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வீட்டுவலைக்கு வந்த ஒரு பெண் கடக்கப் போய் சாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டு காசு கொடுக்க மறந்து கடக்க வளையே சிறிது திரும்பி நடந்து விடுகிறாள். பின் நினைவுக்கு வரவே திரும்ப ஒரு அடி எடுத்து வைப்பதற்குள் அவள் திரும்பப் பட்டம் சாட்டப்பட்டு சிறையிலடக்கப் படுகிறாள். அவள் மறதியை நம்புவார் யாரும் இல்லை. மறு நாள் அவள் வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் சொல்வது, "என்னை ஊருக்குத் திரும்பி அனுப்புகள், நான் இங்கே இருக்கப் போவதில்லை".

இதே மறதியை நுளம்பு கதையிலும் காணலாம். வறிய விளையுங்கள் அதில். மனவியை பிரசவத்துக்கு தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பிய மச்சக் காளையா சாப்பிடுவது தாவீது கடையில். அண்ணன் தங்கை போல் பழகும் பாத்திமா 10 வளையியை 100 வளையி என்று தவறாக நினைத்துக் கொடுத்த சில்லையை மச்சக் காளையா அடுத்து பார்க்கும் போது திரும்பிக் கொடுக்கிற போது "இப்படியா கவனம் இல்லாமல் கொடுக்கிறது?" என்று சொன்னதற்கு, "எங்க பணம் அண்ணன் கிட்டே தானே புத்திரமா இருக்கா? எங்கே போயிடும்?" என்று பதில் வருகிறது. இந்த சம்பவமே பதிலோ, உறவுகளோ அல்ல. கமலா தவே இதைச் சொல்லும் முறையும் மொழியும் தான் நம் மனநிலை க்கின்றன.

கமலா தவேயின் இன்னொரு கதை, சரியான கிரகணத் தரூ. சிங்கப்பிரகாசின் ஒரு இரண்ட வளையிக் காட்டுகிறது. அது இரண்டுகிடப்பது நம்மால் தான். பிழைப்பு நாடி இருக்கும் அப்பாவி கிராமத்துப் பெண்களை மந்தையாக சிங்கப்பிரகாசுக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஏஜெண்ட், பிரியாணியும் இன்னும் மறந்தும் கொடுத்து குடிப்படுத்தி பாஸ்போர்டை வாங்கிச் சென்றவன் சென்றவன் தான். லாடஜில் இருக்கும் பையன் (கபட்டாளி) "இனி அவன் வரமாட்டான், ஏமாற்றிவிட்டான்," என்று சொல்லி இவர்களை தரூவில் பாலியல் தொழிலுக்குத் தள்ளிவிடுகிறான். எவ்வளவு பிரியமா பிரியாணி வாங்கிக்கொடுக்கிறாங்க, எத்தினி தான் சாப்பிடுறது! என்று மயங்கிப் போகிறார்கள். பாஸ்போர்ட்டை வாங்கிக்கொண்டு விரைபவனை,

"இன்னாக்கா, அண்ணாத்த நம்மள கண்டுகவையே இல்லையே" என்று ராமாயி மொணவ,

எல்லோரையும் ஒரு கலக்கு கலக்கிவிடுகிறாள். பின் என்ன காரணமோ, எல்லோரும் ஒரு கட்டத்தில் ஒதுங்கி விடுகிறார்கள். மூதலில் பாராமுகமாக இருந்த சிவபிரகாஷ், இப்போது "மாலு, மாலு" என்று கொஞ்சல் மொழியுடன் அவளைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறான். திருமணம் செய்துகொண்டால் என்று துணிந்தவனுக்குப் பிறகு தான் தளிக்கிறது அவள் திருநங்கை என்று. திருநங்கைகள் மயக்கும் அளவுக்கு அழகாக இருப்பார்களா என்ன?

தன்குடும்பத்தில் தன் பிள்ளைகள், மருமகன்கள் எல்லோரும் அலட்சியம் செய்ய, தன்னிடம் பரிவு கொண்ட ஒரு சிறு பண்ணோடு சேர்த்து அபவாதமாகப் பச்சைப் பொறுக்க முடியாத முதியவர் மாடியிலிருந்து குதித்து தற்கொலை செய்துகொள்கிறார். அப்படியும் அபவாதப் பச்சை நிற்பதில்லை என்பது மனித சுவாவதத்தின் சோகங்களில் ஒன்று.

வெகு சிறப்பாக எழுதப்பட்ட கதைகள் என்று நான் குறிப்பிட்டுள்ள இவற்றிலும் கிட்ட எனக்கு சொல்லப்பட்ட விஷயத்திலும், எழுதப்பட்ட திறனிலும் மூதல் இடத்தைப் பெறுவது மாம்பழ புளி சேரி என்ற கதை. சிங்கப்பிரில் வாழும் ஆசான் ராகவன் நாயரிடம் நாடகம் கற்க வரும் ரஹீம், ராமன் குட்டி என்று இருவர். ஒருவன் வலெட்டர். இன்னொருவன் கட்டிடத் தொழிலாளி. ஏங்கிக் கிடக்கும் ராகவன் நாயருக்கு இந்த சின்னதாக மினுக்கும் ஒளியே நம்பிக்கை கொள்ள வகை கிறது அதுவும் இதென்ன கரேளமா என்ன? சிங்கப்பிரி. யோகம் தான் வாடிச் சேர்ந்த திருக்கும் ஒரு ஆசானுக்கு வறே என்ன வேண்டும்? இரண்டு வருங்கால சீடப் பிள்ளைக்கும் நடக்கும் விருந்தோபசாரம் அந்த நம்பிக்கை காரணமாகவும் இருக்கலாம். நல்லதாக வாய்க்கு ருசியாக சமத்தைப் போட்டு சந்தோஷமடையும் நல்ல மனசாகவும் இருக்கலாம். சிவ்யப் பிள்ளைகள் பார்க்கவியின் ஒவ்வொரு பணத்தையும் சப்புக்கொட்டி ரசித்துச் சாப்பிட ராகவன் நாயருக்கு எங்கையே நினைவு. என்ன நடக்கும்? என்ற கவலை. பாடம் எல்லாம் சம்பிரமமாக ஒன்று விடாமல் நடக்கிறது. திடீர் ரென்று ரஹீம் வந்து ஒரு கடிதம் கொடுக்கிறான். ராமன் குட்டி நாட்டுக்குக் கிளம்பியாயிற்று. ஒரு பண்ணை, மாமனார் கொடுக்கும் பலலட்சங்களையும் பெற்றுவர். ரஹீம் சொல்கிறான். அவன் மாமனார் கொடுக்கும் பணத்தில் நாடகப் பள்ளி தொடங்கலாம். நிறுத்தப் போவதில்லை என்று. திடீர் ரென்று ராகவன் நாயர் பார்க்கவியிடம் மாம்பழ புளிசேரி கேட்கிறார். அன்று சாப்பிடாமல் மோட்டுவளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இன்று சந்தோஷமாக வேண்டியது சாப்பிடலாம் என்று தோன்றுகிறது.

கமலா தவேக்கு தமிழ் கற்ற மொழியாக இருக்கலாம். வாழ்வது சிங்கப்பிராக இருக்கலாம். படபாபு மொழி மலையாளத்தோடு தமிழாக இருக்கலாம். கதை தமிழர்களின் சிங்கப்பிரி வாழ்க்கையாகவும் விட்டு வந்த, பின் திரும்பப் போகும் தமிழ் நாடு சிறிய பெரிய ஊர்களாகவும் இருக்கலாம். அவருக்கு என சொல்ல அந்த வாழ்க்கையின் நுணுக்கங்களும், வாழும் மனிதர்களையும் தளிக்கிறது. அவர்களின் இயல்பான மொழியும் தளிக்கிறது. அந்த மொழியின் இயல்பான சாயல்களும் தளிக்கிறது.

இவ்வளவு நிறைய எழுதுகிறவர் இன்னும் மற்ற துறைகளிலும் வடிவங்களிலும் எழுதுகிறவர் ஒரு எளிய, தடங்கல் இல்லாது படிக் கத் துண்டுகிற, வண்ணங்கள் கொண்ட அழகான பாணியையும் பற்றிருக்கிறார். அத்தனையும் ஒரு பண்ணுக்கே உரிய சாயலுடன் மொழியுடன். ஒரு அன்னிய மண்ணில், ஒரு பரிய நகரமயோயினும் ஒரு சிறிய பிரதேசத்தில் எவ்வளவு திறன்கள். நிரம்பிக் கிடக்கின்றன! ஆச்சரியம் தான். நமக்குத் தான் தரிவதில்லை. இதுகாறும் நான் ஜயெந்தி சங்கர், இளங்கோவன், லக்ஷ்மி, போன்ற ஒரு சிலரைத் தான் சிங்கப்பிர தந்துள்ளதாக நினதத்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது கமலா அரவிந்தனின் பெயரும் கவனிக்க வேண்டிய பெயர்களில் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விட்டது.

vswaminathan.venkat@gmail.com